

Una sola Costa Brava

L'històric *Debat Costa Brava*, dut a terme l'any 1976, va denunciar públicament la inexistència d'una política adequada de protecció del litoral gironí i va plantejar dues exigències fonamentals: «la planificació urbanística global de tota la costa» a través d'un òrgan autòcton i, encara més, «la creació d'un marc administratiu de gestió unitari per al plantejament de tota la Costa Brava, capaç de respondre amb agilitat i eficàcia a la seva problemàtica diferencial».

En l'albada de la transició política, el *Debat Costa Brava* confiava en la doble panacea de la democràcia i de l'autonomia per a la consecució dels seus objectius. Era una confiança ingènua o, en tot cas, excessiva, perquè, al cap de tretze anys, un altre debat sobre la Costa Brava ha hagut de reproduir, en termes quasi idèntics, aquelles mateixes peticions. En efecte, la primera de les conclusions de la reunió convocada a Begur pel Col·legi d'Arquitectes diu textualment: «A nivell general, entenem que la Costa Brava és un territori singular que s'ha d'ordenar i articular de forma conjunta». Molts dels assistents van coincidir, des de la mateixa jornada inaugural, en la necessitat de redactar urgentment un pla director de la Costa Brava. I l'economista Joan Cals va anar més enllà de l'àmbit urbanístic per reclamar allò que ell mateix ja havia demanat amb paraules semblants en el Debat de 1976: «un pla d'acció per a la Costa Brava que defineixi l'estratègia sobre els punts neuràlgics de la seva dinàmica econòmica, urbanística i territorial».

Si la Costa Brava no pot ser salvada, no serà pas per falta de debats, de declaracions i de peticions. Ni per falta d'una voluntat, cada cop més generalitzada, d'avançar conjuntament en la seva ordenació i en la seva gestió. Si ara són més que abans els qui volen un projecte global, és perquè han comprovat abastament que de la simple agregació de les actuacions parcials -més o menys encertades- no sempre en surt el millor resultat possible. Ben al contrari: en el Debat de Begur es va denunciar allò que s'anomena «la tirania de les petites decisions», en virtut de la qual la suma d'actuacions que aïlladament semblen positives pot donar lloc a un gran disbarat col·lectiu. D'aquesta paradoxa la Costa Brava n'és un exemple palpable i eloqüent.

També molts ajuntaments, ofegats per una actuació que desborda les seves capacitats i sotmesos a pressions insuportables, reclamen una gestió global del litoral gironí. L'existència dels consells comarcals no ha pas resolt la qüestió, sinó que més aviat l'ha complicada, en fragmentar encara més la costa amb noves divisions i en haver de compartir i compaginar la seva problemàtica específica amb la dels pobles de l'interior, de signe absolutament divers. Hi ha, en canvi, experiències com la del Consorci, on l'actuació conjunta en matèria d'abastiment i de sanejament ha estat clarament positiva.

Precisament perquè la Costa Brava no és un espai unidimensional, sinó una àrea econòmicament i administrativament molt complexa on el turisme, la segona residència i els serveis alternen amb l'agricultura, la pesca i la indústria transformadora, la necessitat d'una actuació acordada entre tots els sectors implicats es fa més evident i més urgent. Si aquest marc global no s'aconsegueix i no hi ha, de debó, una sola Costa Brava, el futur del fragmentat litoral gironí serà cada vegada més i més problemàtic.